

Hristos, sfârșitul Legii

Textul de memorat: „Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.” (Romani 10:4)

Într-o revistă prestigioasă a apărut pe o pagină întreagă o reclamă sub titlul „Câștigă nemurirea! (fără nicio glumă)”. Într-un anumit sens, era o glumă, deoarece reclama continua astfel: „Pentru a afla cum îți poți dona averea în scopuri caritabile printr-un program care va face permanent cadouri în numele tău, contactează-ne și-ți vom oferi gratuit broșura noastră.”

De-a lungul istoriei, scriitorii, cercetătorii, filosofii și teologii s-au trudit să înțeleagă problema morții și modul în care ea ne influențează viața. Reclama amintită mai devreme, deși isteată, nu îi poate ajuta pe oameni să iasă cu adevărat din starea lor de ființe muritoare.

Noul Testament ne arată că singura cale de a „câștiga” în mod real nemurirea este prin harul Domnului Isus și nu prin păzirea Legii. Totuși ascultarea de Lege este necesară și nu intră în conflict cu acceptarea harului, ci este tocmai rodul acestei acceptări.

Săptămâna aceasta, vom continua să analizăm relația dintre Lege și har.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Noi trebuie să fim mai smeriți cu inima, mai **miloși**, mai prietenoși. Nu trecem prin lumea aceasta decât o singură dată. N-ar trebui să ne străduim să lăsăm asupra acelora cu care suntem în legătură pecetea caracterului lui Hristos?” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 9, p. 191

&

„Unde s-a înmulțit păcatul...” (Romani 5:12-21)

Legea ne arată păcatele, dar nu poate să ne scape de ele. Ea ne ajută să ne dăm seama că avem nevoie de Domnul Isus, unicul remediu pentru păcat.

1. Ce aflăm din Romani 5:12-21 despre harul lui Dumnezeu?

În acest pasaj, remarcăm mai întâi asocierea constantă dintre păcat și moarte. Ele apar iar și iar într-o legătură strânsă, deoarece păcatul duce la moarte.

În versetul 20, Pavel spune că Legea „a venit” ca să se înmulțească păcatul, în sensul că scopul ei este acela de a defini păcatul. După aceea, el adaugă: „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” Cu alte cuvinte, oricât de grave ar fi păcatele noastre, harul lui Dumnezeu le poate acoperi integral, dacă cerem, prin credință, împlinirea făgăduinței Sale.

Mulți limitează păcatul strict la încălcarea Celor Zece Porunci, însă, conform cu 1 Ioan 3:4, „păcatul este fărâdelege”, ceea ce înseamnă că orice faptă care contravine principiilor lui Dumnezeu este păcat. Astfel, când a mâncat din fructul interzis, Adam s-a făcut vinovat de păcat pentru că a călcat o poruncă a lui Dumnezeu (Geneza 2:17), chiar dacă la data aceea Cele Zece Porunci nu existau în forma pe care o avem astăzi. Mai mult chiar, păcatul lui a afectat toate generațiile de oameni, întrucât a adus asupra lor blestemul morții (Romani 5:12,17,21).

Spre deosebire de Adam, Isus a fost loial Legii lui Dumnezeu, iar loialitatea Sa ne-a adus tuturor speranța vieții veșnice. El a fost ispitit ca și noi, dar nu a cedat niciodată înaintea păcatului (Evrei 4:15). În acest pasaj din Romani, Pavel laudă ascultarea Sa neabătută care le aduce viața veșnică (Romani 5:18-21) celor care primesc acest dar. În calitate de cel de-al doilea Adam, Isus a ascultat de Lege în mod deplin și a rupt blestemul morții. Neprihănirea Sa poate deveni acum neprihănirea celui care crede. Omul condamnat la moarte prin faptul că a moștenit păcatul de la primul Adam poate primi acum darul vieții prin neprihănirea celui de-al doilea Adam.

Legea și harul (Romani 6:15-23)

Un adevăr greu de înțeles pentru creștini este acela al rolului Legii în viața celui mântuit prin har. Dacă noi primim neprihănirea prin viața și moartea Domnului Isus, de ce mai trebuie să păzim Legea? Legea nu a avut *niciodată* menirea de a da mântuirea; funcția ei (după căderea omului în păcat) a fost aceea de a arăta păcatul. Moartea lui Isus pe cruce îi aduce mântuire celui care crede, dar nu îl scutește de păzirea Legii lui Dumnezeu, tot la fel cum cel care a fost iertat pentru depășirea limitei de viteză nu este îndreptățit ca de atunci înainte să o depășească fără probleme.

2. Potrivit cu Romani 6:12,15-23, cum trebuie să arate viața celor care sunt sub har? Vezi, în special, versetele 12,15,17.

Harul și Legea nu se exclud reciproc, nu se contrazic, ci depind una de cealaltă: Legea nu ne poate mântui, dar ne arată că avem nevoie de har. Harul nu intră în opoziție cu Legea, ci cu moartea. Problema noastră nu a apărut din cauza Legii, ci din cauza nerespectării ei, fapt ce a adus moartea veșnică.

Pavel îi avertizează pe creștini să nu întrebuițeze darul harului ca pe o scuză pentru a păcătui (Romani 6:12,15). Practic, când îi îndeamnă să nu mai păcătuiască, el le spune să păzească Legea, să asculte de porunci (întrucât păcatul este definit de Lege).

„Pavel înălțase întotdeauna Legea lui Dumnezeu. El arătase că în Lege nu era nicio putere de a-i salva pe oameni de sub osânda neascultării. Făcătorii de rele trebuie să se pocăiască de păcatele lor și să se umilească înaintea lui Dumnezeu, a cărui dreaptă mânie și-au atras-o prin călcarea Legii Sale, și trebuie, de asemenea, să dovedească credință în sângele lui Hristos, ca fiind singurul mijloc de iertare.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 393

De ce este atât de ușor să acceptăm ideea greșită că nu mai este necesar să păzim Legea, dacă, oricum, ea nu ne mântuiește?

„O, nenorocitul de mine!” (Romani 7:21-25)

3. Citește Romani 7:13-25. Cum să înțelegem aceste versete? Experiența descrisă aici de Pavel este cea a unui om neconvertit sau cea a unui om convertit? Ce argumente ai?

Dacă nu ești sigur ce răspuns să dai, trebuie să știi că nu ești singurul în această situație! Teologii au dezbătut această problemă secole la rând. În acest pasaj este descrisă experiența omului căruia îi place Legea lui Dumnezeu (deci nu poate fi vorba despre un necredincios!), dar care pare a fi rob păcatului (lucru nejustificat, întrucât creștinilor le este promisă putere asupra păcatului). *Comentariul biblic AZȘ* analizează ambele interpretări, după care notează: „Se pare că principalul obiectiv urmărit de Pavel în acest pasaj este acela de a arăta care este relația dintre Lege, Evanghelie și omul mobilizat într-o luptă serioasă împotriva păcatului, ca pregătire pentru mântuire. Mesajul lui Pavel este acela că, deși Legea poate servi la grăbirea și intensificarea acestei lupte, numai Evanghelia lui Isus Hristos poate aduce biruință și eliberare.” – vol. 6, p.554

Indiferent de interpretarea pe care o adoptăm, nu trebuie să uităm că omul care se luptă cu păcatul are puterea de a face alegeri corecte. Dacă nu ar fi avut această putere, toate făgăduințele referitoare la puterea asupra păcatului nu și-ar fi avut rostul. Pe de altă parte, păcatul începe în mod frecvent înainte de săvârșirea actului propriu-zis (Matei 5) și, de aceea, omul se face vinovat de încălcarea Legii chiar și numai printr-un gând păcătos. E numai normal ca lucrul acesta să fie un motiv de amărăciune. Cu toate acestea, omul descris în capitolul 7, deși este neputincios, nu este disperat. Celui care trăiește prin Duhul, Legea îi aduce continuu aminte că eliberarea de condamnare vine prin Isus (Romani 7:24 – 8:2).

Citește încă o dată pasajul studiat astăzi. În ce privințe te regăsești în experiența descrisă aici? În ciuda dificultăților cu care te confrunți, cum poți avea și tu speranța exprimată de Pavel aici?

Ținta Legii (Romani 9:30 -10:4)

Titlul acestui studiu este inspirat din Romani 10:4: „Hristos este sfârșitul Legii.” Mulți oameni, care au fost învățați să aibă o părere negativă despre Lege, interpretează textul acesta astfel: „Hristos a scos din uz Legea.” Totuși interpretarea aceasta intră în conflict cu multele texte din Romani și din alte cărți ale Noului Testament care susțin valabilitatea permanentă a Legii.

4. Citește Romani 9:30 – 10:4. Cum explică Pavel aici că mântuirea este prin credință și nu prin Lege?

În pasajul acesta, ca de altfel peste tot în Epistola către romani, Pavel își propune să demonstreze care este adevărata sursă a neprihănirii. Legea este un indicator al neprihănirii, dar nu are puterea de a-i face pe oameni neprihăniți. De aceea, el aduce în discuție următorul paradox: neamurile (păgânii), care nu căutau neprihănirea, au primit-o, în vreme ce israeliții, care căutau să dobândească neprihănirea prin Lege, nu au primit-o. Pavel nu îi exclude pe israeliți de la neprihănire, după cum nu afirmă nici că toți păgânii ar fi neprihăniți. El spune că Legea nu îl face neprihănit pe niciun om, fie el evreu sau păgân.

Mulți evrei erau sinceri în căutarea lor după neprihănire, însă căutarea lor era inutilă (Romani 10:2). Ei aveau râvnă pentru Dumnezeu, dar încercau să-l slujească după propriile idei. Astfel, ei au luat Legea, care le fusese descoperită de Dumnezeu, și au făcut din ea o sursă de mântuire. Legea este bună, dar nu poate să mântuiască pe nimeni. Ea nu face pe nimeni neprihănit, ci doar îi descoperă omului păcătoșenia și îl face conștient de nevoia după neprihănire. De aceea, Pavel declară că Hristos este „sfârșitul” Legii. Hristos nu este sfârșitul Legii în sensul că i-a pus capăt, că a desființat-o, ci în sensul că El este „scopul”, sau „ținta” ei, Cel către care arată ea. Legea îl conduce pe păcătos la Hristos, care poate să-l mântuiască. Ea le aduce aminte creștinilor că Hristos este neprihănirea noastră (Romani 10:4).

Cei care iau Legea în serios sunt expuși permanent pericolului legalismului, sunt tentați să-și creeze „o neprihănire a lor înșiși”. Ce putem face pentru a ne feri de acest pericol?

Pedagogul (Galateni 3:19-24)

La fel ca în Epistola către romani, și în Epistola către galateni Pavel arată că scopul Legii este să definească păcatul, și nu să-i facă pe oameni neprihăniți (Galateni 3:19,21).

5. Citește Galateni 3:23,24. Ce imagini întrebuintează Pavel aici pentru a arăta care este scopul Legii? Care crezi că este înțelesul acestor imagini?

În versetul 24, se afirmă că Legea ne-a fost un îndrumător, sau un pedagog, spre Hristos. În lumea antică, termenul grec pentru „pedagog” se referea la sclavul instruit, angajat de familiile înstărite pentru a-i ajuta pe copii la învățătură. El avea sarcina de a-i învăța pe acești copii autodisciplina. Deși era sclav, el avea autoritatea de a lua măsurile necesare pentru a-i ține în frâu, chiar dacă aceasta presupunea recurgerea la pedepse fizice. În momentul în care copiii ajungeau la vârsta maturității, pedagogul nu mai avea autoritate asupra lor.

În lumina acestor explicații despre rolul pedagogului, care crezi că este scopul Legii în cazul celor care au primit mântuirea prin Hristos?

După încetarea autorității pedagogului, era de așteptat ca tânărul să dea dovadă că și-a însușit lecțiile prin faptul că era în stare să ia decizii mature. În mod asemănător, este de așteptat ca omul credincios, odată ieșit de sub condamnarea Legii și devenit matur în credință, să acționeze în conformitate cu principiile Legii.

Pe lângă acest rol de pedagog, Legea avea și funcția de paznic, sau de gardian, care trebuia să-l ocrotească pe credincios „înainte de venirea credinței” (Galateni 3:23). Observăm și aici că Hristos este „sfârșitul” sau „ținta” Legii, întrucât Legea ne îndrumă spre Hristos „ca să fim socotiți neprihăniți prin credință” (versetul 24).

Citește cu atenție Galateni 3:21. Ce declarație din acest text înlătură definitiv ideea că omul poate fi mântuit prin ascultarea de Lege? De ce este aceasta o veste bună pentru noi? Pregătește-te să prezinți în cadrul grupei răspunsul la această întrebare.

Studiu suplimentar

„[Legea] ne descoperă păcatul, ne face să simțim nevoia după Hristos și să alergăm la El pentru a primi iertarea și pacea, prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul nostru Isus Hristos. (...)

Cele Zece Porunci nu trebuie să fie privite atât de mult din perspectiva interdicțiilor, cât din perspectiva milei. Interdicțiile sunt garanția sigură a fericirii care vine prin ascultare. Când este primită prin Hristos, Legea lucrează în noi curăția caracterului, care ne va aduce bucurie de-a lungul veacurilor veșniciei. Pentru cel ascultător; ea este un zid de apărare. Noi vedem în ea bunătatea lui Dumnezeu care, prin faptul că le descoperă oamenilor principiile neschimbătoare ale neprihănirii, caută să-i apere de relele care vin ca urmare a nelegiuirii.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 234, 235

Întrebări pentru discuție

1. Discutați în cadrul grupei despre minunata speranță pe care o găsim în Galateni 3:21. Prin ce cuvinte este prezentată aici Evanghelia harului? Prin ce cuvinte este combătut legalismul?

2. Viața evlavioasă nu este opțională pentru cei care se numesc copii ai lui Dumnezeu. Mulți oameni, bine intenționați de altfel, subliniază nevoia noastră de a ajunge la „desăvârșire” pentru a intra în Împărăția cerului. Din nefericire, ei susțin că autosuficiența este cheia spre mântuire și ignoră realitatea naturii umane păcătoase. Adevărul este că oamenii sunt nevoiți să trăiască având anumite înclinații spre păcat, pe care le-au moștenit, și sunt permanent asaltați de ispite. Adepții concepției amintite mai sus consideră că faptele constituie barometrul mântuirii lor. Privind spre ei înșiși, se descurajează. Căci cine dintre noi se poate ridica vreodată la înălțimea sfințeniei lui Dumnezeu și a standardelor Legii Sale? Ce putem face pentru a duce o viață de evlavie și credincioșie, fără să ajungem să ne punem speranța mântuirii în altceva decât în neprihănirea lui Hristos?

3. Care este scopul Legii?